

Pròleg

«**A**juuudaaa!!!»

L'Arman està fugint i demana auxili a grans crits. El persegueixen dos gossots enormes com lleons. Es gira per comprovar a quanta distància són i s'adona que els té a tocar i que... un, dos, tres i... quatre! Ja en són quatre, els gossos que s'esforcen per enxampar-lo!

És estrany, però tot i que s'ha encreuat amb vuit o deu persones, ningú no li ha ofert ajuda. No li han fet ni cas. L'Arman ha de continuar corrent i pensant alhora, si no vol convertir-se en el berenar d'una colla de gossos cada cop més nombrosa.

Gira una cantonada, derrapant. De seguida torna a girar per un carrer, sense mirar cap on va. Alguns vehicles l'esbronquen a cop de botzina. Només sap

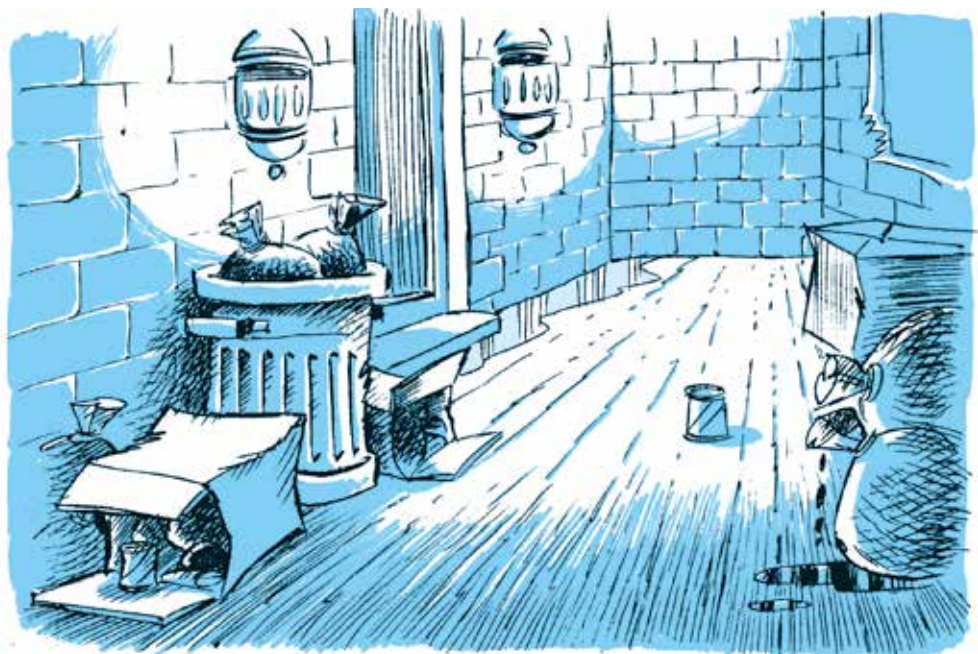
que ha de córrer més que els animals que l'encalquen i fer tot el possible per despistar-los. Hauria d'entrar en un casa, en una botiga... en un cotxe de la policia, on sigui! Però no veu com pot fer-ho.

Tomba per una avinguda plena de gent, que esquiva amb destresa. Sembla que els està despistant, tot i que, gràcies al bon olfacte que tenen aquests animals, no pot cantar victòria tan aviat...

Ara trenca un altre cop i va a parar a un carrer estret i fosc.

«Oh, no!»

És un carreró sense sortida. El típic carreró de servei on deixen les escombraries un restaurant,

algunes botigues i quatre veïns. Hi ha una bona pila de bosses estripades que regalimen un contingut pudent. I una paret de maons al final, ben alta, que és impossible escalar.

L'Arman gira cua per tornar a l'avinguda, però ha fet tard. Gairebé topa de morros amb els... un, dos, tres... vuit gossos que li barren el pas! Tal com es temia, no els ha costat gaire localitzar-lo. Maleïdes bèsties!

Lentament, els gossos es van separant els uns dels altres per ocupar tota l'amplada del carreró, enseyant els ullals, deixant caure baves espesses i llargues com els cordons d'una vamba, alguns panteixant i tots dedicant-li grunys amenaçadors.

«Realment saben com poden atemorir les seves preses, aquests», pensa l'Arman. S'empassa saliva, tot i que no li serveix de gaire.

De cop, alguna cosa li passa a l'esquena. Nota com se li arqueja tota sencera i com se li posen els pèls de punta. Quina sensació més estranya! No l'havia sentida mai abans.

Entre els gossos i ell hi ha un gran bassal d'aigua bruta que, damunt l'asfalt fosc, reflecteix la seva imatge. Llavors ho entén tot: s'ha transformat en un gat!

Per això no el deixa en pau la gossada. I per això no l'ajudava ningú.

Ara no recorda ni quan ni com ha adoptat aquesta forma. Com li ha passat altres vegades, deu haver tocat un gat sense voler i els seus poders de transformació s'han activat. O és un malson? No: tot això és ben real, no en té cap dubte. Ha de trobar la manera d'escapar-se'n com sigui o acabarà fet miques.

Li agradaria que aparegués un elefant, un hipopòtam, un tigre... Qualsevol bèstia més grossa i forta que aquella trepa de gossos famolencs. Aleshores la tocaria, s'hi convertiria i es podria fer un fart de riure espantant-los. Però és impossible que això passi abans dels deu segons que calcula que tardaran a llançar-se-li al damunt.

Busca una via de fugida i descobreix, amagat entre les deixalles, un ratolí que contempla l'escena ben quiet i amb uns ulls enormes.

«És clar! La solució no sempre és ser més gros i més fort! De vegades convé ser més petit», reflexiona l'Arman.

Sense pensar-s'ho ni un segon, es llança damunt el ratolí, que ja estava en guàrdia desitjant no rebre en

aquella baralla entre gat i gossos. S'adona que aquell gatet sembla que vulgui agafar forces menjant-se'l i arrenca a córrer.

El ratolí s'escapa arrambat a la paret, ràpid com un cotxet elèctric amb les bateries carregades al màxim. Però l'Arman el segueix de prop. El gossos es miren entre ells. No entenen per què aquest gat comença a perseguir ratolins pel carreró en un moment tan crític per a ell. S'encongeixen d'espatlles i s'abraonen damunt seu.

Just en aquell moment, l'Arman aconsegueix tocar lleugerament amb una pota la cua del rosegador i...

FLUUUSH-FLOPS!

Immediatament ja en són dos, de ratolins, que estan fent una cursa esbojarrada.

Els gossos es donen més d'un cop de cap, en haver saltat tots en direcció al punt on ha desaparegut el gat. Queden mig estabornits, preguntant-se què carai ha passat.

Mentrestant, l'Arman segueix el ratolí i passen per sota la porta de la cuina del restaurant. És una esclota tan estreta, que pensava que no hi cabria. Però ser

tan petit té els seus avantatges! Fora, se senten els cops dels gossos en picar contra la porta, i lladrucs i gemecs.

L'Arman es va tranquil·litzant. Ja està salvat.

«Uuuf! Ha anat de poc!» Mira al seu voltant i s'adona que l'altre ratolí ha desaparegut. «Llàstima, m'hauria agradat donar-li les gràcies...»

L'Arman busca un racó tranquil disposat a esperar que els gossos marxïn. Llavors tanca els ulls i es concentra tant com pot. S'imagina amb totes les seves forces els braços, les cames, els seus cabells despentinats i...

SPLASH!

Torna a ser un nen. Ara sí que pot dir que ja ha passat tot.

Bé, tret d'un petit detall: ha d'inventar-se ràpidament alguna excusa creïble per explicar al cuiner, que se li acosta amb un ganivet de dos pams a la mà, com ha entrat a la cuina del restaurant i... què hi fa totalment despullat!

